

*† Πρεσβύτερος Νικόλας Κ. Καλογήρου. Έφημέριος
Ἁγίου-Γεωργίου Στενιῶν Ἄνδρου ἀπὸ τὸ ἔτος 1953
ἕως τὸ 1982, ὅτε ὁ Ἁγαθὸς Λευΐτης ἀπεδήμησεν
εἰς Κύριον εἰς ἡλικίαν 75 ἐτῶν.*

**Η ΕΜΜΕΤΡΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ
ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΠΑΠΑ-ΝΙΚΟΛΑ Κ.
ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ ἘΦΗΜΕΡΙΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΩΝ ΣΤΕΝΙΩΝ**

τοῦ Γεωργίου Ι. Φαλαγγᾶ

1. Ὁ ἀείμνηστος παπᾶ-Νικόλας, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀπέραντη καλοκαγαθία του καί τὴ μεγάλη του καρδιά, ἦτο ἕνας θαυμάσιος λαϊκὸς ποιητὴς καί στιχουργός, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο ἦτο γνωστὸ σέ ὄλους μας. Ἡ ἔμμετρη λοιπὸν αὐτοβιογραφία

Τό χίλια έννιακόσα έπτά
 γεννήθηκα σέ δυό λεπτά.
 Κωνσταντής-Φλουρί (Μπουλίνα)³
 ένδεκα Ἄπρίλη μήνα.
 Μέ τύλιξε σ' ένα πανί
 ἡ Νέζερ τότε ἡ μαμή
 καί εὐχήθηκε νά ζήσω,
 τά αγαθά νά ἀποκτήσω.
 Ἡ μάνα μου μέ δάκρυα
 μ' ἔβαλε σέ μιά ἄκρια,
 ἄν κι' ἀκόμη ἐπονοῦσε,
 πότε-πότε μέ κοιτοῦσε.
 Μοῦ ἔλεγε ἡ καπερή,
 μονάχα νά ἴμαστε γεροί,
 ὁ Θεός κι' ἡ Παναγία
 νά μᾶς δίνει τήν υἰγεία.
 Ἦλθε τό βράδυ ὁ μπαμπᾶς
 τοῦ ἴπανε τά συχαρίκια,
 μεθαύριο θά στέλνουνε
 τίς λίρες σά χαλίκια.
 Ἐκοίταξε τή μάνα μου,
 πού τοῦ ἴκανε ἀγόρια,
 ἀπό τ' ἀπόψε Κωνσταντή
 θέ νά κοιμᾶσαι χῶρια.

του, ἡ ὁποία παρατίθεται ἐδῶ, ἀποτελεῖ ἕνα ἀκόμη δείγμα τοῦ μεγάλου ταλέντου του· καί γιά τό λόγο αὐτό δημοσιεύεται αὐτοῦσια χωρίς καμμιά φραστική ἢ γλωσσική διόρθωση.

2. Τό ποίημα εἶναι χωρισμένο στόν συμβολικό ἀριθμό δώδεκα χρονολογιῶν σταθμῶν, πού σημάδεψαν τή ζωή του.

3. Μπουλῆς καί Μπουλίνα, οἰκογενειακό παρατσούκλι τοῦ παπᾶ-Νικόλα.

1914

Εἰς τό σχολεῖο ἐγράφηκα
κοινότης Ἄρτεμῶνος,
ξυπόλυτος ἐπήγαινα
ἐν μέσω τοῦ Χειμῶνος.
Ποτέ μου δέν ἐκρύωσα
μά οὔτε καί συνάχι,
μάλιστα, ὅταν χιόνιζε
ἀρχίζαμε τή μάχη.
Στό Γιάνναρο ἐφοίτησα
τήν πρώτη καί δευτέρα.
Τό ἀγαποῦσα τό σχολεῖό,
δέν ἔχασα μιά μέρα.
Τρίτη, τετάρτη εἶχαμε
τό δάσκαλο τό Βῆχο,
ἐπαιζε μάλιστα βιολί,
τραγούδαγε μέ ἦχο.
Εἶπαμε, ὅτι γύριζα
ξυπόλητος στά χιόνια,
ἦταν ὠραῖα ἐποχή
τά παλαιά τά χρόνια.
Στήν ἐκκλησιά ἐπήγαινα
μέ τόν παπα-Βασίλη,
ἐγώ ἄναβα στό Ἱερό
τ' ἀκοίμητο καντήλι.
Ἐσπερινό καί λειτουργιά
ἤμουνα στό στασίδι
καί λάθος ὅταν ἔκανα
ἔτρωγα καί βρισίδι.
Καθηγητάς εἶχαμε τρεῖς
Πρεζάνη καί Δεπάστα,
τόν Εὐσταθίου τόν κουτσό,
ἀλλά καλά ἐβάστα.

1921

Τό εκοσιένα ἔφυγα
ἀπό τό σχολαρχεῖο,
ἐπῆγα γιά μηχανικός
εἰς τό μηχανουργεῖο.
Πῆρα τ' ἀπολυτήριο
εἴκοσι-εἴκοσιένα,
ἐτοίμασε τόν μπόγο μου
ἡ μάνα πού μ' ἐγέννα.
Ποτάμι πᾶν τά δάκρυα
τῆς μάνας μου πού λέτε
σάν μοῦ ἴδινε τόν μπόγο μου,
ἦτανε νά μᾶς κλαῖτε.
Ἄντε παιδί μου στό καλό
μονάχα νά προσέχεις,
τήν Ἁγία-Μαρίνα μάτια μου
προστάτη νά τήν ἔχεις.
Μέ τήν εὐχή τῆς μάνας μου
ἐμπῆκα στό βαπόρι,
ἐσήκωσε τήν ἄγκυρα
γιά τόν Περαιά πλώρη.
Ξυπόλητος, ξεσκούφοτος
κανένας δέν μέ βλέπει
καί σύναυγα ξεμπάρκαρα
ἄυπνος στοῦ Τζελέπη.
Μηχανικός ἠθέλησα
κι' ἐγώ νά πά νά γίνω
κι' ἔμενα σέ μαγέρικο
στόν μάρμπα μου ἀπ' τήν Τῆνο.
Ἐργάστηκα πολύ σκληρά
καί ἔγινα τεχνίτης,
μέ ὑπομονή κι' ἐπιμονή
ἕνας καλός πολίτης.

1927

Στό ναυτικό υπηρέτησα
Κιλκίς τό θωρηκτό,
μέ τήν ἀγάπη μέρδεψα,
πρέπει νά παντρευτώ.

1929

Πῆρα τ' ἀπολυτήριο,
βγῆκα στή βιοπάλη,
μέ φορτηγό μαρκάρησα,
γιά τίς δουλειές μου πάλι.

1931

Ἄπό μικρός κι' ἀπ' τό σχολειό
ἀγαποῦσα τήν Ἀρετή,
στά μάτια μου τήν ἔβλεπα
σάν κούκλα στό κουτί.
Καί ἔτσι παντρευτήκαμε
τό μήνα τό Γενάρη
καί νά σᾶς πῶ ταιριάξαμε
ἓνα καλό ζευγάρι.

1936

Ἄπό Θεοῦ ἡ φώτισις,
ἄκου ἄν ἀγαπᾶς,
Ἐπῆγα εἰς τήν Σύρο
καί ἔγινα παπάς.
Πάρα πολύ τό ἤθελα
τόν Θεό νά ὑπηρετήσω
κι' ἀπ' τόν Θεό τήν ἄφεση
σέ ὄλους νά ζητήσω.

1937

Στήν Ἄνδρο διορίστηκα
ἐνορία τῶν Λαμύρων,
ἓνα ὠραιότατο χωριό
ἀνθέων καί τῶν μύρων.

1948

Στήν Σίφνο στήν Καταβατή
κάθησα ἓνα χρόνο,
πολύ μέ ἐκτιμούσανε,
αὐτό μᾶς μένει μόνο.

1949

Πάλι γυρνῶ στά Λάμυρα,
διότι μέ ζητοῦσαν,
δέν ἤθελαν ἄλλον παπά
ἐμένα ἀγαποῦσαν.

1953

Εἰς τήν κωμόπολη Στενιῶν
κατέλαβα τή θέση
κι' ἐδῶ θά πάρω σύνταξη,
διότι μου ἀρέσει.
Τόν Ἄγιο-Γεώργιο
πολύ τότε λατρεύω
καί γιά τούς ἐνορίτες
χαρά καί ὑγεία γυρεύω.
Καί γιά τόν κόσμο ὀλόκληρο,
ὡς καί τούς συγγενεῖς μου,
δέν θέλω οὔτε εὐχαριστῶ,
ν' ἀγιάσουν οἱ γονεῖς μου.
Ὁ πατέρας μου ὁ Κωνσταντής

είχε πολλά ύποφέρει,
έξη αδέλφια είμαστε
καί πέρα νά τά φέρει.
Νύχτες ξημερωνότανε
στίς βάρκες, στά βαπόρια
κι' ή μάνα τόν περίμενε
καί είχε στενοχώρια.
Μέ λέγανε Γραμματικό,
μέ είχαν χαϊδεμένο·
θυμάμαι τή μανούλα μου
μου 'χε φαϊ κρυμμένο.
Τά χρόνια έπεράσανε,
πάντρεψα τά παιδιά μου
κι' έννοιωσε άγαλίαση
ή δόλια ή καρδιά μου.

1981

Θεέ, μεγάλη ή Χάρη σου
χάσαμε τό παιδί μας,
άφησε χήρα κι' όρφανά,
πάει πιά ή ζωή μας.
Χάθηκε τό 'Αντίπαρος
'γράψαν οί έφημερίδες,
όμως δέν χάθηκαν για μάς
καθόλου οί έλπίδες.
Θεέ μου, σοῦ αφιέρωσα
όλη μου τή ζωή,
κάνε λοιπόν τό θαῦμα σου
νά 'ρθοῦν ένα πρωί.
Πήρε τοῦ πρώτου δίπλωμα
νά σταδιοδρομήσει,
μά ή κακούργα θάλασσα,
δέν τ' άφησε νά ζήσει.
Τά μάτια ρίχνω στό Θεό,
μιά χάρη τοῦ ζητάω,

ζητάω τό παιδάκι μας
καί σέ παρακαλάω.
Τό ξέρω πώς δέν θ' ἀρνηθεῖς,
ξέρω θά μᾶς τόν φέρεις,
θέλω τό γέλιο στά παιδιά
ἐσύ νά τούς τό φέρεις.
Μπρός στή γλυκειά σου τή μορφή
μ' εὐλάβεια γονατίζω,
Θεέ μου, σέ εὐχαριστῶ,
πές μου το, νά ἐλπίζω;